




## Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ



τὴν ὁδὸν Κοραῆ, στὸ σπίτι τοῦ Δεσπότη Μισαήλ, ὅπως ἄκουσα τότε νὰ τὸ λέγουν, ἐκεῖ κατοικοῦσεν ἡ οἰκογένειά μας, ἐκεῖ ἔννοιωσα τὶς συγκινήσεις τῆς πρώτης ἀγάπης, ἐννιὰ χρονῶν παιδί.

Τὸ σπίτι ἦτον τριώροφο. Τὴν εὐρύχωρη αὐλή του ἐστόλιζαν κ' ἐσκίαζαν. ὕψηλές καὶ φουντωτές φλαμουριές, ὅπου εἶχα μεγάλη χαρὰ ν' ἀνεβαίνω καὶ νὰ λικνίζωμαι στὰ κλαδιά των καὶ νὰ νανουρίζωμαι ἀπὸ τὸ ψιθύρισμα τῶν φυλλωμάτων.

Ἄλλὰ εἶχα καὶ μιὰν ἄλλη χαρὰ: τὸ πιάνο. Ἡ μουσικὴ ἀσκεῖ πάντοτε ἐπὶ τῆς ψυχῆς μιὰν ἀνεκκλάλητη γοητεία. Ἀπὸ τῆς ζωῆς τὰ θέληγτρα κανένα δὲν συγκλονίζει, δὲν μαγεύει τὴν καρδιά μου, κανένα δὲν συναρπάζει, δὲν ἀνυψώνει τὸ πνεῦμα μου, σὰν τὴ μουσικὴ. Καὶ πρὸ ὀλίγων χρόνων τὴν ἐξύμνησα στὸ ποίημά μου «Ἡ Μουσικὴ», ποὺ ἐδημοσιεύθη στὸν τόμον τῶν ποιημάτων μου «Ἐμπρὸς στὸ Ἄπειρον». Ἡ ἀδελφή μου, ἡ κατόπιν σύζυγος τοῦ Θάνου Ρούφου Κανακάρη, νεαρὰ τότε κόρη, ποὺ εἶχεν ἀποφοιτήσῃ ἀπὸ τὸ Παρθεναγωγεῖον Χίλλ, κατεγίνετο καθημέρα στὸ πιάνο, κ' ἔπαιζε τότε ἐκτὸς ἄλλων τὴ Lucia de Lamermoor. Τακτικὸς ἀκροατὴς της, ἔμπαινα στὸ σαλόνι ἀθόρυβα. Ἐπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι ἦταν μερικοὶ τόμοι τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρός, καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ μία πολυτελὴς ἔκδοσις τῆς Κομήσεως Σαρνὺ μὲ ὀλοσέλιδες εἰκονογραφίες. Κ' ἐβυθιζόμουν στὴ θεωρία των. Ἡ μουσικὴ μ' ἐμεθοῦσε, μὲ ὑπνώτιζε. Ἐνόμιζα πὼς αἱ εἰκόνες ζωντανεύουν, ὅτι τὰ μάτια των μοῦ

γελοῦν, ὅτι τὰ χεῖλη των σαλεύουν, σὰν κάτι νὰ μοῦ ψιθυρίζουν . . . .

Ἄλλ' ἐκεῖνο, πὸν ἰδιαίτερα μὲ μάγευε, ἦτον μιὰ ὀλοσέλιδη εἰκόνα τῆς Κομήσης. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἐνέπνευσε στὴν παιδικὴ ψυχὴ μου ἓνα αἴσθημα, ἓνα ἔρωτα τόσον ἰδεώδη, τόσον εὐδαίμονα, πὸν εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸν περιγράψω. Καὶ στὸ τέλος τόσο μὲ εἶχε κυριεύσει ἡ ἀγάπη, ὥστε μ' ἔσπρωξε νὰ τολμήσω καὶ ἀπαγωγὴ. Ἦθελα τὸ εἶδωλο τῆς ἀγάπης μου κοντὰ μου, στὴν ἀγκαλιά μου, ἀναπόσπαστον ἀπὸ ἐμέ.

Καὶ μιὰν ἡμέρα, πὸν ἔλειπαν ὅλοι ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐπῆρα τὸ ψαλλίδι καὶ μὲ δυνατὸ καρδιοκτύπι καὶ τρεμάμενα χέρια ἔκοψα τὸ φύλλο μὲ τὴ λατρευτὴ ζωγραφιὰ τῆς Κομήσης καὶ τὸ ἔκρυψα στὸ στήθος μου κατάσαρκα. Ἦτον καλοκαῖρι καὶ δὲν φοροῦσα παρὰ τὸ ὑποκάμισο.

Ὁ πρωτότοκος ἀδελφός μου, ὀκτὼ χρόνια πρεσβύτερός μου, ἀγαποῦσε πολὺ νὰ παίξῃ μαζί μου, νὰ μὲ πειράξῃ, νὰ μὲ κυνηγᾷ, νὰ μὲ πιάνῃ, νὰ μὲ σηκώνῃ ψηλά, σὰν νὰ ἤθελε τάχα νὰ μὲ ρίξῃ κάτω. Ἀλλὰ δὲν κατῶρθωνε πάντοτε νὰ μὲ συλλάβῃ. Ἐπαιρνα τὸν κατήφορο τῆς σκάλας, ἔβγαινα στὴν αὐλὴν καὶ σὰν γάτος ἔσκαρφάλωνα στὶς φλαμουριές . . . .

Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Κομήσης, ὁ ἀδελφός μου, παίζοντας πάλι μαζί μου, ἐκρύφθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ παραμόνευε. Καὶ ὅταν ἐγὼ, ἀνύποπτος, πῆγα νὰ περάσω, ἄπλωσ' ἔξαφνα τὰ χέρια του καὶ μ' ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του. Ἄλλ' ἀμέσως ἐννοίωσε τὸ φύλλο πὸν εἶχα στὸ στήθος. « Ἄ, κλεφτάκο, φωνάζει, τί ἔχεις ἐκεῖ κρυμμένο; γιὰ νὰ ἰδῶ! » Ἐγὼ ἐκοκκάλωσα, νομίζοντας ὅτι ἡ κρυφὴ μου ἀγάπη ἐπροδόθη. Ἐκεῖνος ἔσυρε τὸ φύλλο ἀπὸ τὸ στήθος μου. Καὶ ὅταν εἶδε πὼς ἦτον κομμένο ἀπὸ τὸν ὠραῖο τόμο, ἐθύμωσε, μοῦ ἔσυρε τὸ αὐτὶ καὶ μὲ μάλωσε. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ δεχόμουν καὶ ξύλο ἀκόμη, ἐνθουσιασμένος, πὸν δὲν ἐμάντειπε τὸ μυστικὸ μου!

Αὐτὴ ἦτον ἡ πρώτη μου ἀγάπη.

Μάιος 1930.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ